

[Knud Lind]

fra fortynding, rensning og deponering til det, man kalder en forebyggende indsats, hvor det så pænt hedder: Miljøinteresserne integreres i produktionen.

Hvis man skal oversætte, så skal det forstås som såkaldte adfærdsregulerende afgifter. Det pædagogiske mål over for denne adfærdsvan-skelige industri, altså set faktisk med en miljø-aktivists øjne, er ganske enkel. Lad os smadre produktionsapparatet med afgifter, slå hjemmemarkedet i stykker, lad os blande os i den enkelte landmands produktionsform, så han mister lysten til sit arbejde.

KVR-regeringen lægger ud med en afgift på CFC, uden at man kan føre endegyldigt bevis for, at CFC er den skyldige i ozonhullerne ved Sydpolen. En afgift på emballage og engangsservice skal også forhøjes.

Ministerens redegørelse taler også om godt landmandskab. Godt landmandskab har med miljøministerens øjne ikke noget med en bedre og en større produktion at gøre. Nej, godt landmandskab er noget med marginaljordsprojekter, naturpleje, skovrejsning osv. Ordene forbedret gødningsanvendelse betyder slet og ret offentlig indblanding i den enkelte landmands helt private dyrkningsret. Det betyder, at man på tjenestemandspan skal vurdere husdyrgødningens gødningsværdi, eventuelt fulgt op af en gødningsafgift eller anden form for kontrol fra statens side med de enkelte landbrugs brug af gødning. Det er det, det ganske enkelt skal oversættes til. Man er åbenbart ikke klar over, at der ikke findes nogen landmænd, som er interesseret i at overgødske, fordi gødningsudgifterne i forvejen er store nok.

Fremskridtspartiet går ind for, at forureneren selv skal betale, men det betyder sandelig ikke, at vi går ind for, at borgeren, landmanden og industrien skal betale for alle de foranstaltninger og afgifter, som en miljøminister kan finde på for at få fyldt den slunkne statskasse. Det er jo det, nogle af dem drejer sig om. Vi ønsker ikke, at man i miljøhettens hellige navn skal smadre vores erhvervsliv, mens man kan konstatere, at Polen og Østtyskland fylder Østersøen med urensset spildevand.

Inden for vandforsyningsområdet vil man nedlægge 10.000 enkeltanlæg ude hos den enkelte borger. Man vil fra den 1. januar 1989 kunne få en udvidet undersøgelsesret hos borgerne. Det vil betyde, hvis de får denne udvi-

delse, at det koster borgeren 30.000–40.000 kr., hvis der skal laves en ny boring eller tilslutning til privat eller offentligt vandforsyningsanlæg.

Selv om miljøministeren udadtil er blevet lidt mere afdæmpet, giver redegørelsen et klart fingerpeg om, at anslagene mod dansk erhvervsliv vil fortsætte. Miljøhettzen lever i bedste velgående. Miljøministeren skal ikke regne med Fremskridtspartiets tilslutning. Miljøministerens redegørelse har efter min overbevisning en meget uheldig virkning. Den forstærker den konkurrenceforvridning, der er imellem Danmark og de lande, som ikke foretager en så tilbundsgående rensning, som der her er lagt op til.

Derfor kan Fremskridtspartiet ikke gå ind for miljøministerens redegørelse.

Marianne Jelved (RV):

Den 14. november 1985 var der følgende forespørgsel i Folketinget: »Hvilke oplysninger kan miljøministeren give om regeringens prioriteringer i miljøpolitikken?«

Forespørgslen endte som bekendt med vedtagelsen af en dagsorden fremsat af den radikale miljøordfører, den nuværende miljøminister. Dagsordenen indeholdt bl.a. en opfordring til den daværende miljøminister om »... senest 1. juni 1986 at fremlægge et prioriteret handlingsprogram på miljøområdet.«

Dagsordenen blev vedtaget af alle partier i Folketinget bortset fra S og SF, der undlod at stemme.

Den radikale miljøordfører – og det vil sige den nuværende miljøminister – sagde i sit indlæg bl.a., jeg citerer fra Folketingstidende 1985–86, sp. 2264 og 2265:

»Overordnet prioritering handler bl.a. om, hvilke særlige miljøproblemer der presser sig på, hvilke der er her-og-nu-opgaver, og hvilke der eventuelt kan udskydes. Det handler også om, hvordan man kan forestille sig udviklingen, hvilke nye muligheder teknikken giver, hvilke opgaver der er rent nationale, hvilke opgaver der er rent internationale osv., og endelig naturligvis også om, hvordan man forestiller sig finansieringen.«

Videre sagde den radikale miljøordfører:

»Folketinget må med andre ord sikres et grundlag for at vurdere den stedfundne prioritering, og Folketinget må have et handlingsprogram for en mere effektiv miljøindsats samt